

BÆSUNEN

Nr. 4
December
2019

CASAV58

DER ER NYT LIV I BAGGÅRDEN

SHADES OF BLUE

VI BLIVER VED TIL VI STYRTER

OLE SKOV

MUSIK ER ET SPROG I SIG SELV

CHRISTINE DUEHOLM

MED MUSIKKEN SOM LIVSSTIL

FRONT OF HOUSE

AFSÆTTER MUSIK MED EN RØD TRÅD

Forside
Christine Dueholm
Foto: Ard Jongsma

En professionel, fair og rimelig betaling	04
Julehygge hos DMF Aarhus	05
Belmin Kuburas	06
CasaV58 - Nyt liv i baggården	08
Interview med skoleleder Ole Skov	10
Shades of Blue	14
Spil Dansk fest i Randers	16
Gearkassen	17
Christine Dueholm	18
Nicolai Damgaard på Låsby	22
Børnejazzprisen - Thomas Ousager	23
Siden sidst	24
Udgivelser	25
Klar til management?	26
Front of House	28
Succes med opera i Silkeborg	32
Generalforsamlingsdato	34
DMF Aarhus medlemstilbud	36

Med musikken som livsstil

Interview med Christine Dueholm

Af Erik Lyhne

Hvordan har din musikalske opvækst været?

Det har været fantastisk for mig at have haft en musikalsk opvækst. Musik har været en samværsform, der har bundet vores familie sammen. Vi har rejst sammen, spillet sammen i mange sammenhænge og med mange forskellige mennesker, vi har mødt på vores vej. Når man spiller musik sammen på tværs af generationerne, betyder alderen ikke så meget. For mig startede det med, at min far, der var musiklærer på gymnasiet i Vejle, og en af hans musikalske venner lavede et børneorkester for min søster og mig og vores venner. Vi boede langt ud på landet, og her var der ingen musikskole. Det blev rigtig populært at komme ud til os og spille i børneorkesteret. Min mor lavede saftvand og smurte rugbrødsmadder, og vi legede på græsplænen i musikpauzen. Vi spillede sange, som min far og hans ven havde skrevet, og vi var med til at lave teksterne. Jeg spillede blokfløjte og senere guitar.

Hvordan begyndte du med trommerne?

Da jeg blev omkring 12 år, stoppede børneorkesteret, og jeg var lidt træt af at spille guitar og fløjte. Hjemme i vores stue stod et trommesæt, for min far øvede der også med sit band, så

alle instrumenterne stod fremme. Jeg syntes, det var meget fascinerende at se og høre på trommeslageren, når de øvede, og på et tidspunkt var der en, der ville lære os en rock-rytme, og den kunne jeg hurtigere end min far. Det var meget motiverende for mig, for han kunne spille på alt. Det var en stor følelse, at jeg pludselig kunne noget, han ikke kunne lige så godt. Så trommer blev mit instrument. Min søster, der er fem år yngre, fattede interesse for blæseinstrumenterne og begyndte på saxofon, og vores far fandt et par gode lærere til os begge. Min trommelærer var elev på gymnasiet, hvor min far underviste. Det var meget motiverende for en 12-årig pige at blive undervist af en sej, flot fyr på 16, der var super god på trommerne. Så blev familieorkesteret "Duerne" etableret. Jeg spillede trommer og min søster saxofon. Min mor skiftede til elbas efter først at have spillet lidt guitar, og min far spillede klaver og violin.

Kan du huske de følelser, du havde, når I var ude at spille?

Ja, vi var meget spændte og meget stolte. Men det var også hårdt og disciplinerende, for vi skulle jo yde en professionel præstation. Vi kunne ikke bare melde fra, hvis vi var trætte. Men langt de fleste gange var det

sjovt. Vi havde en årrække, hvor vi spillede til den samme festival i Norge hver sommer. Det var nogle skønne oplevelser, vi fik der. Bl.a. at spille til skærgårdskoncert, hvor vi sejlede alt udstyr ud på en lille ø, og så lå folk i deres både rundt om øen og lyttede. Vi har også været i Irland og Grønland og også kørt rundt i hele Europa i et folkevognsrugbrød og spillet på campingpladser, hvor vi kom frem. Musikken blev en måde at være sammen på, hvor vi ikke skelnede mellem, om vi var voksne eller børn. Senere vendte det, for både min søster og jeg blev professionelle musikere, som kom hjem og sagde til vores far, at nu skulle han vist have lidt rytmetræning. Men det syntes han bare var super fedt, for både han og min mor elskede at spille sammen med os. Når vi havde kærester og venner på besøg, blev de også inviteret til at spille med, og både min søster og jeg blev senere gift med musikere.

Musik kræver disciplin

Der er vel stor forskel på den tekniske kunnen som barn og voksen. Hvad skal der til, for at orkesteret alligevel kommer til at fungere?

Min far var samlingspunkt, og det var hans drive, der fik det til at fungere. Det var også ham, der sagde, hvornår vi skulle øve os. Men det var da svært

Christine med mor, søster og bedsteforældre

Søstrene spiller

Familieorkesteret

nogle gange, hvis man lige var ved noget andet. Disciplinen kunne nogle gange være svær, for man har jo også så mange andre roller i familien. Men hvis disciplinen ikke var der, kunne vi jo ikke tage rundt og spille koncerter. Men vi opdagede jo også, hvor fedt det var, når veninderne skulle plukke bær eller andet feriearbejde for at tjene penge, så tog vi ud at spille koncerter og til fester med vores forældre og havde det sjovt, imens vi også tjente en skilling.

Hvad betyder det at få musikken ind med modernælken?

Det er et lidt sjovt spørgsmål, for jeg tænker for mit eget vedkommende, at det ville have været et fattigt liv, hvis musikken ikke havde været der. Jeg har dog hørt, at mange andre er lykkelige uden musik, men det kan jeg ikke forestille mig. Det sidder så dybt i mit DNA at opleve verden gennem musikken, og hvordan den kan påvirke de sociale relationer og følelseslivet.

Hvordan har du givet musikken videre til dine børn?

Jeg er gift med Perry Stenbäck, der også er professionel musiker. Vi har to drenge, der har været med os, når vi skulle spille til koncerter, lige siden de var helt små. Det har især været til skole- og bibliotekskoncerter og nogle festivaler, og ellers har min mor passet dem, hvis der har været længerevarende turnéer. Min mor har været en vigtig del i drengenes opvækst og givet os mulighed for at få familie og karriere til at hænge sammen. Vi har altid haft instrumenterne stående fremme og øvet derhjemme. Så drengene har ikke kunnet vælge musikken fra, den har bare altid været der lige som i mit barndomshjem. Vores ældste, der er 19 nu og går på MGK på Sct. Annæ Gymnasium, havde en periode som lille, hvor han var træt af, at vi turnerede så meget. Han ville i hvert fald ikke være musiker, når han blev stor, men have et job, hvor han var hjemme hele tiden. Men han kom hurtigt i gang med sit eget band og fik blod på tanden. Til sin konfirmation gav min mor ham den gamle Gibson-bas, som hun havde spillet på i 20

Christine Dueholm - foto: Signe Find Larsen, signfind.dk

år i familieorkestret. Hun spillede et nummer for ham og overrakte ham bassen. Det var et stort og magisk øjeblik. Det var i det øjeblik, at han besluttede, at han ville være musiker, sagde han. Der hvor han stod med et rigtigt kvalitetsinstrument i hånden, og nu var det hans. Vores yngste søn er også meget musikalsk. Han har skrevet sange og spillet klaver, men har nu lagt musikken på hylden og er mere optaget af eSport. Jeg tror, at han synes, der er nok musikere i vores familie! Det kan han jo have ret i.

En ny verden åbner sig

For at springe lidt tilbage så gik du videre fra at have været børne- og ungdomsamatør til at tage en uddannelse som trommeslager på Rytmask Musikkonservatorium. Hvorfor startede du der?

Indtil gymnasiet var musikken kun noget, vi havde derhjemme. Men der var det lidt af en åbenbaring at starte på musiklinjen, for jeg fik mange musikammerater. Vi lavede bands, og jeg kom med i et funk-band. Alle herfra ville på MGK og starte en musikuddannelse. Jeg ville også gerne, men tænkte på, om det nu også var en levevej. Jeg var nok en lidt mere rationel og forsigtig storesøster ude fra landet, så jeg startede på arkitektskolen og gik der i tre år. Det var nogle skønne år, men musikken brændte så

stærkt i mig, at jeg var nødt til at sadle om og tog orlov fra arkitektskolen. Jeg havde også etableret et orkester sammen med min søster – "Sisters" – og vi spillede rigtig meget sammen og kom bl.a. på Brandbjerg højskole på musikkurserne, og vi havde også fået et scholarship til "Banff Centre for Arts and Creativity" i Canada. Her forberedte min søster og jeg os til optagelse på Rytmask Musikkonservatorium, hvor vi begge kom ind. Hvis jeg skulle noget inden for musikken, ville jeg også gerne have en ordentlig uddannelse. Vi startede på Rytmask Musikkonservatorium i København i 1994 og havde nogle skønne år her. Det var superfedt, at jeg kunne følges med min søster, for vi blev ved med at spille sammen og bakkede hinanden op. På konservatoriet mødte jeg også min svenske mand Perry Stenbäck. Han havde tænkt sig at rejse tilbage til Sverige efter konservatoriet, men sådan blev det heldigvis ikke. Vi har nu været gift i 22 år og bor i mit barndomshjem i nærheden af Jelling.

Du spiller professionelt i mange orkestre og er begyndt at udgive undervisningsmateriale. Hvordan får du det hele skruet sammen, så alle dine gøremål spiller sammen?

Det er et kæmpe arbejde, og jeg er blevet super god til logistik og organisering. Jeg bruger flere timer på

kontoret hver dag for at få alle ender og kanter til at nå sammen. Jeg har også prøvet med faste stillinger og kombineret dem med freelance jobs, men jeg er kommet frem til, at freelancelivet passer mig bedst. Jeg fokuserer på forskellige projekter i forskellige perioder. F.eks. forbereder og øver vi pt op til en ny pladeudgivelse med BRAGR. I andre perioder turnerer vi eller arbejder med booking og regnskab. Min mand og jeg har et firma, vi kalder Sticks and Strings, og her har vi alle vores projekter samlet. Vi spiller sammen i BRAGR og i Perry Stenbäck & Dekadansorkestret, som vi kører selv. Derudover har jeg alle mine workshops med stomp og trommeundervisning, og han har alle sine ting. Vi udvikler løbende på vores aktiviteter og booker og organiserer selv det hele. Det er selvfølgelig meget sjovere at spille end at være på kontoret. Det er flødeskummet, når vi får lov til at spille, men sådan er det at være freelancer og have alle kasketterne på selv. Det er på den anden side også en kæmpe tilfredsstillelse at arbejde i vores egen fælles butik. Vi har mange bolde i luften, og vi løber stærkt. Men vi elsker det.

Undervisning og kurser

Du har udgivet to bøger på musikforlaget Dansk Sang. Er der fulgt kurser med i kølvandet af det?

Ja, jeg har udgivet "På Spanden" om stomp og "På Stikkerne" om trommeundervisning. I kølvandet af disse udgivelser har jeg lavet en hel del kurser for musikundervisere i forskellige sammenhænge. Den første bog "På Stikkerne" udkom dog, ligesom folkeskolereformen blev indført i 2014, og lærerne havde ikke overskud til kurser, så der var stille mht. kurser i et par år. Det er anderledes nu, hvor "På Spanden" er udkommet, og jeg oplever en stor efterspørgsel på kurser og workshops. Det er også med til at give ny interesse og kurser i min trommebog "På stikkerne". Jeg har også lavet mange projekter som en del af Kulturministeriets "Huskunstnerordning" på skoler og institutioner og undervist som SSB-lærer (Sang, spil og bevægelse) på Den Jyske Sangskole i Herning. Der er ikke mange stille perioder i vores kalender, og det er skønt, når der er efterspørgsel på koncerter og kurser. Det er sjovt at komme ud og give kurser i kølvandet af en bogudgivelse. I processen har man siddet alene og tænkt over, hvordan det skulle være. Og så er det dejligt, når det virker, og det bliver modtaget godt, og folk kan bruge det til noget.

Hvorfor er det så vigtigt at arbejde med børnene?

Det er utrolig vigtigt, for det er jo dér, det starter. Uanset om man spiller

koncert for børnene eller underviser dem, har man et ansvar for at give dem en god oplevelse med musikken. Den oplevelse kan jo være afgørende for, om de vælger musikken til i deres liv, enten som musikere, formidlere eller gode lyttere/publikummer m.m. Det er skønt som udøvende musiker at spille for børn, for der er kontant afregning. Man mærker med det samme, hvordan musikken bliver modtaget. Vi har spillet mange skolekoncerter med Stine Michel & Eventyrorkestret, og her har vi oplevet, at hvis vi ikke er helt tydelige, så mister vi dem undervejs. Til gengæld findes der jo ikke et bedre publikum, når det hele lykkes. Der er også meget læring i, hvordan man går til koncert. For den fantastiske koncertoplevelse kræver jo noget af både musikere og publikum. På samme måde når man underviser, for man bliver aldrig færdig med at undersøge, hvad der virker, og hvad der ikke virker, og hvordan viden, læring, motivation, formidling m.m. spiller bedst sammen. Det er enormt tilfredsstillende, når sammenspillet lykkes.

Du har spillet over hele verden. Er der nogle særlige oplevelser, du vil nævne?

Der har været utrolig mange gode musikoplevelser. Min mand og jeg og vores sønner har lige været i Japan med en gruppe for at udbrede

Duerne spiller til skærgårdskoncert i Norge

BRAGR - Christine Dueholm, Perry Stenbäck, Jesper Frost Bylling og Kristian Bisgaard, Foto: Signe Find Larsen, signfind.dk

Højskoletankegangen og spille danske sange og folkemusik. Vi rejste rundt i tre uger, og det var fantastisk at mærke, hvordan musikken kunne åbne op, selvom vi ikke kunne tale sproget, og de havde svært ved det engelske. Jeg lavede også stomp-workshop. Jeg kunne ikke have instrumenter med derud – så deltagerne skulle selv medbringe stomp-instrumenter. De tjekkede japanere syntes, det var noget mærkeligt noget at skulle stå og spille på gamle bøtter og lignende, men jeg tror, at det var en stor oplevelse for dem. Det var uprætenttøst og legende, og vi grinede og spillede musik sammen. Jeg har også turneret i Sydafrika og Kina – og her har musikken også åbnet døre for os. Man taler sammen på tværs af kulturer med musikken som sprog.

Du er medlem af DMF i Aarhus, selvom du bor i Vejle. Hvorfor det?
Jeg har været medlem af DMF, siden jeg begyndte på konservatoriet. Det

har været helt naturligt at vælge DMF som fagforening. Både min mand og jeg føler en tilknytning til Aarhus-afdelingen, så der er vi medlemmer. Jeg bruger mange af de services, der tilbydes, bl.a. instrumentforsikringen. Gennem tiden har vi også fået støtte til udgivelser og rejser samt juridisk bistand til kontrakter. Jeg har også været medlem af a-kassen og fået supplerende dagpenge, men det er længe siden. Så jeg har haft stor gavn af DMF og været glad for medlemskabet.

Læs mere:
www.christinedueholm.dk -
www.bragr.dk -
www.perrystenback.com

CHRISTINE DUEHOLM musikalsk CV

Christine Dueholm - f. 1968 - er opvokset med musik. Hun har spillet, siden hun var ganske lille og turneret rundt i Europa med familiens orkester. Musikken var en måde at opleve verden på og komme i kontakt med andre kulturer.

Christine, der er uddannet trommeslager fra Det Rytmske Musikkonservatorium, spiller nu i flere orkestre, bl.a. BRAGR, Perry Stenbäck & Dekadansorkestern og Eventyr-orkestret.

Hun har desuden udgivet to undervisningsbøger for musiklærere, "På Spanden" om stomp sammenspil og "På Stikkerne" om trommesæt. Christine har sammen med sin mand Perry Stenbäck firmaet Sticks and Strings, og her styrer de selv alle deres musikalske aktiviteter med CD-indspilninger, koncerter til stomp- og trommekurser.